

ELEGIACA

POETICAQVE

In eLapso oCtobri faC-
tæ CaptiVItatis REINERII

BREVER NOTARII APOSTO-

LICI & prætoris In pfaffenDorff &

gLesCh patriæ IVLIæCensIs prope

aahr In arCe saffenbVrgensI

ENARRATIO.

ELIAGA
POTIA
Incl...
...
...
...
...
...

P E
D
V
DE
Don
nandt
storff,
Pelch, P
Ducatu
nensis, C
Sere
C
O
Micro
At fa
Ferre
Dira
Bella f
Dam

PERILLVSTRI
ac GENEROSO DOMINO;

D. PHILIPPO
WILHELMO

LIBERO BARONI
DE BONGARDT.

Domino Temporalis in Wi-
nandtsradt, Blydt, Vels, Sessingen, Mör-
storff, Nothberg, Heyden, Bergerhausen,
Petch, Pfaffendorff & Glesch, &c. Archi-Tribuno
Ducatûs Luxemburgensis & Comitatus Chy-
nensis, Camerario Hæreditario Patriæ Juliæ, &c.
Serenissimi Principis ac Electoris Palatini
Consiliario Intimo, Satrapæ in Ca-
ster, &c. Domino meo
Gratiôso, &c.

ORdine fatorum geritur, quod in orbe rotatur,
Inque vices certas tristia, læta fluunt.
Mitto libens stygias gentilia fata sub umbras;
At sacra, Christiadum propria, fata colo.
Ferreæ, crudelis, vecors, modò tristis it ætas,
Diraque bellipotens sceptrâ Gradivus habet.
Bella fremunt latè, Latium gemit omne sub armis,
Damnâque flet querulo turbidus amne Padus.
Flens

Flens Athesis raucum tetricis immurmurat undis,
 Et trepidus lentas Adria volvit aquas.
 Mosa sibi metuit, Scaldisque sub imbre virorum
 Anxius, incertas fert refluyendo vices.
 Flebilis anfractu Rheni fluit unda recurvo,
 Tristitias Batavis expositura suas;
 Inque sinum Rheni sociare Mosella dolores
 Gaudet, ut hoc socio mitius amne gemat.
 Quid memorem bellum fatale binominis Istri?
 Moenus inauditis adgemit ipse malis.
 Quis timor obsedit pallens aditusque viasque?
 Nec via tuta solo, nec via tuta salo.
 Hac Elegia tuens infesta pericla viarum,
 Aut timet, aut justum credit adesse metum.
 Ire timet, conductus abest, stat prado paratus;
 Parva, quid imbelles aptet in arma manus?
 VIR GENEROSE, tuis Elegia pusilla sub armis,
 Tuta sub auspiciis credit abire tuis.
 Scilicet excelso reputas qui pectore quaestum,
 Et jubar obscuris irradiare tuum;
 Cui genuina micat pietas non sole sub uno,
 Supplicibus facilem quem Satrapia colit.
 Qui genus omne colis studii (nam Scrinia Baldi
 Viva tenet capitis bibliotheca tui)
 Et tenuis doctos Elegia sit inter amores
 Ima, sit in studiis pars quotacunque tuis.
 Debuerat trabeata, graves induta cothurnos
 Debuerat vultus musa subisse tuos.
 Debuerat cecinisse Genus, quod ducis Avitum,
Eximium quantâ Nobilitate Genus!
 Quòd tua Majorum claris supereminet Astris
 Gloria, luminibus nobilitata novis:

Quòd

Quòd tibi summarum Legatio credita rerum ,
 Sæpe PALATINI lingua manúsque DUCIS.
 Quin luculenta tibi Lunata Colonia testis
 Confilii, Elector quando legendus erat.
 Sparta tibi commissa fuit curare salutem
 Imperii, merito vota parate Viro :
 Acer eras, operâque vigil : quid plura? poësis
 Abnuit immenso credere vela mari.
 Mentis inops vates, & ineptus Apollo videbor ,
 Persequar in laudes si minor ire tuas.
 Sed tamen audacis mirabere facta poëtar ,
 Carmine tam querulo divenerantis Herum.
 Suasit amor, suavit fiducia sola clientis,
 Qui bona debet Hero qualiacunque suo.
 Non (equidem fateor) meritis lito carmine digno,
 Das pretium vili, tante Patrone, metro.
 Scilicet ancipiti, carmen cui triste dicarem ,
 Cura subit, proprio jurè dicetur Hero.
 Quin etiam nonnemo puer mihi vellicat aurem ;
 Materies Domino, quam canis, apta tuo est.
 Dixit : & alato fugitivus inania rupit
 Impete ; Mercurium, credo, fuisse novum.
 Nam tibi, si liceat feriem repetisse malorum ,
 Quàm posuit crebros fors malefida dolos ?
 Te quoties inimica manus, te ferrea preffit
 Regula fatorum ? sed cecidère doli.
 Arjetat ira feros etiam lunatica dentes,
 Et truce lymphatus spumat in ore furor,
 Quin adèd malefana tuis evertere testis
 Te rabies studuit ; jam cicurata silet.
 Téque petens hostis pharetras amisit & arcus ;
 Accino : tu Nemesei iudice victor eras.

Quot mala pertuleris, nequeo comprehendere versu,
 Sive ferenda domi, sive ferenda foris.
 Te variis anceps exercuit alea damnis,
 Te quasi signavit fors malefida scopum.
 Ænule fortunam sequeris, mala bestia, livor,
 Radis opes fortis, rodis honoris opes.
 Scilicet ut fulvum purgatur in ignibus aurum,
 Major ab invidia sic tibi fulsit honos.
 Non nisi tentatus poteras Vir surgere Tantus,
 Officiosa tibi sic favet urna poli.
 Invide rumparis rabie, bona causa triumphat;
 MAGNE TOPARCHA, notam dexteritatis habes.
 Tot mala qui passus, querulo nil murmure pulsans
 Æthera, vicisti lætus & usquè tuus;
 Et patiére. mei monumenta pœtica luctus
 Postibus inscribi quantulacunque tuis.
 Fas nec erat nostros alii cantare dolores,
 Quàm tibi, quo cessans auxiliante dolor.
 Quin simul ingratum meritis caput esse videbor,
 Sic nisi SOTERI gratificabor HERO.
 Sis mihi Mecænas quidni, cui debeo, quidquid
 Muneris & Prætor Scribâque lectus ago?
 Est aliquid statuisse graves in fronte Patronos,
 Ut per iniqua liber retia liber eat;
 Zoilus ut mordax, alieni blatta laboris,
 Ora premat, nasum rhinocerotis habens.
 Ne fuge, quod nolim, mediocribus esse PATRONUS,
 Sint leviora licèt, nil levitatis habent.
 Ni tamen est audax levitas, tibi scribere versum,
 Luctibus insipidum, mole suapte levem.
 Sed velut Iliadem cytharâ dignatur Apollo;
 Et pretium parvis, Magnus Apollo, dabis.

Si veniat placitura mei tantilla laboris
Portio, restat adhuc plus habitura salis.
Quin aliquando, nigris erepta diebus & hostis
Unguibus, indocilis flere, Thalia canet;
Plenius in laudes pensura Thalia tributum,
Materiâ latis conveniente metris.
Desuper officii vivam tibi prodigus æqui:
Vive TOPARCHA diu, vincere vota licet.

Pfaffendorff 8. Aprilis 1703.

PERILLUSTRIS ac GENEROSI
DOMINI MEI ꝙc.

Devinctissimus Servus
REINERUS BREVVER.

LECTORI.

Cum legis historicam, properè ne sperne, poësin,
Non peto mæandros. fabula prisca, tuos.
Gesta cano; nolim peregrino tingere fucò,
Quæ dolui circa me lacrymanda geri.
Nec mihi succense, nimum quòd aperta poësis;
Candida de technis verba monentis habet.
Incidit in foveam (monitu declarat) amicus,
Vos toveam cautè præterabire, monens.
Si qua vides mendosa; scias, in carcere scripti
Pieriis mecum verba ligata modis.
Tu cave, ne mecum discas metra scribere vinctus:
Alterius damno qui sapit, ille sapit.

Z O I L O.

Cum fleo, tu rides ridende poëta; placerem,
Si quòdque ridendus, qualis es, esse velim.
Displicuisse placet; fatuus ridet sinè causa,
Elleborum medicus risibus apto tuis.
Rxx gbuxf qsxskt skefsf, xfofgkdb uxsskt
Tku nsekakob, epdfot gmfst nbhktusb opdfot.

PArve (nec invideo) sinè me liber
 ibis in arcem
Saffenburg, narres qualia metra canam.
 Vade, sed incultus, qualem decet exu-
 lis esse,

Infelix habitum temporis hujus habe.

Nec te purpureo velent vaccinia succo;

Non est conveniens luctibus ille color.

Nève liturarum pudeat; qui viderit illas,

De lacrymis factas sentiat esse meis.

Vade liber, verbisque meis loca dicta saluta,

Liberior Domino tu potes ire tuo.

Quidquid ibi vidi, dices, quæ digna notatu,

Tempore quo mansi captus in arce miser:

Si qua meo fuerint, ut erunt, vitiosa libello;

Excusata suo tempore Lector habe.

Captus eram, requiesque mihi, non fama petita est,

Mens intenta suis ne foret usque malis.

Hoc est, cur cantet vinctus quodque compede fossor

Indocili numero, cum grave mollit opus.

Cantat & innitens limosæ pronus arenæ,

Adverso tardam qui trahit amne ratem.

Quique refert pariter lentos ad pectora remos,

In numerum pulsâ brachia pulsat aquâ.

Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit

Pastor, arundineo carmine mulcet oves.

Cantantis pariter, pariter data pensa trahentis

Fallitur ancillæ, decipiturque labor.
 Fertur & abducta Briseïde tristis Achilles
 Hæmoniâ curas attenuâsse lyrâ.
 Cùm traheret sylvas Orpheus & dura canendo
 Saxa, bis amissâ Conjuge mœstus erat.
 Me quoq; Musa levat, *Saffsburg* loca iussa petentem,
 Sola comes nostræ perstitit illa viâ.
 Sola nec insidias inter, nec militis ensem,
 Nec mare, nec ventos, barbariémque timet.
 Nunc opus aggredior, fidibusque fidelibus æquam,
 Te precor, accelera præses Apollo manum.
 Excipe pacato, *Lector gratissime*, vultu
 Hoc opus: & timidæ dirige navis iter.
 Bis decies numera, quibus & superadditur octo,
 Iudicat *Octobris* quæ fuit illa dies:
 Quâ sacrâ requiescit humus, requiescit arator,
 Et grave suspenso vomere cessat opus.
 Exeo fortè tuis, *Lunata Colonia*, portis,
 Terga sedet fido post meâ frater equo.
 Exeo, laudandum passum faciente caballo,
 Et quatiante solum quadrupedante gradu.
 Malaten, Mûngsdorff, Brauweiller, Giefs, Oberausẽ
 Transimus; *Bethlehm* jamque videre licet.
 Est locus in sylvis, numerosa fronde superbus,
 Seraphico Cœtu jurè superbit ager.
 Quantus ager! Cortina cui nil Delphica certat,
 Nil Dodonæum, fabula prisca, nemus.
 Te *Pater Antoni Kopff Lector*, amœna vireti,
 Te Domus ista colit Relligiosa Ducem.
 Præside Te pietas auget, honósque *MARIA*;
 Impiger es fabricis invigilare novis.
 Diruis, ædificas, mutare quadrata rotundis,
 Perge *Domus Dominare Zelator*! amas.

Hic Crucis erectum lignum dum cerno, saluto,
 Condere jam vultus Sole parante suos.
 Campus erat, campi claudebant ultima colles,
 Sylvæque montanas occulere apta feras.
 Ecce velut torrens undis pluvalibus auctus
 Aut nive, quæ Zephyro victa repente fluit :
 Sic *Beuth* illud iter latis discursibus implet,
 Cætera virgultis abdita turba latet.
 Ex improvise me invadit *Partisan* altâ
 Voce boans : *Arret !* ne moveare loco:
 Vel Te pro certo lethali glandine tangam,
 Nil doctam facies effugiendo manum.
 Ut vidi, aut certè cum me vidisse putarem,
 Frigidior glacie, semi-animisque fui.
 Me minor ipse tremo, verso color exulat ore ;
 Vix aliquid toto pectore mentis erat.
 Immanè obstupui, præcordiæque intima sensi
 Attonitus curis intremuisse novis.
 Candida nec mixto sublucent ora rubore,
 Forma novi talis marmoris esse solet.
 Argenti color est inter convivia talis,
 Quod tactum gelidâ frigore pallet aquæ.
 Quid faciam ? pugnem ? periturus glandine tangar :
 Vociferer ? strictus, qui vetet, enis erat.
 Effugiam ? appressis urgentur pectora palmis,
 Tum primùm hostili pectora tacta manu.
 Quid ! cû fratre cado, stat equus, nec currere tentat,
 Advenit interea *Partisan* ore fremens :
Sacre Dieu ! quæ causa viæ ? quæ nomina vestra ?
 Quale est officium ? quove teneris iter ?
 Ad quæ sic breviter, sed blanda voce locutus :
 Civis ego in *Berchem*, notus in urbe mea.

Si benè Te novi, non es, sed *Prator in Arce*
Pfaffendorff & Glesch, replicat ille mihi.
 Error hic est, dixi, lævum nego, pernego dictum;
 At jubeor, perdens irrita verba, sequi.
 Quid mihi tunc animi credis, peramande fuisse
 Lector? id ex animo collige quisque tuo.
 Pergimus ad sylvam, miles latitabat ibidem,
 Arrepentacito, quà data signa, gradu.
 Quo facto privare suis est, *Partisan* inquit,
 Moris captivos, annuit omnis: ita.
 Strophiole, cultro, signeto, pectine, nummis,
 Et precibus faccos ipsemet exonero.
 Hispano privor baculo, mihi pignus amoris
 Quem *Rhenoberca* grata puella dedit:
 Et denudatur calcaribus ocrea acutis,
 Ne possim celeri subdere calcar equo.
 Et mea privatur mucrone sinistra, misertus
 Diceret ut quivis: captus inermis hic est.
Engelberte tremens spectas hæc omnia frater,
 Tandem hac dimissus conditione tamen;
 Ne quidquam verbis, quæ videris, illa reveles,
 Si pecces; mortis pœna luenda tibi!
 Et flèsti & nostros vidisti flentis ocellos,
 Miscuimus lacrymas mœstus uterque suas.
 Non sic appositis vincitur vitibus ulmus,
 Ut tua sunt collo brachia nexa meo.
 Oscula plura tibi, mandatâque plura dedissem,
 Et sunt, quæ volui dicere, plura tibi.
 Raptus es hinc præceps, & qui mandando vetabat,
 Nomen habens *Buda*, non ego, Ductor erat.
 Heu nimum nobis tempus breve, tempus iniquum!
 Solvor ab amplexu, frater amande, tuo.

Linguáque mandantis verba imperfecta reliquit :
 Vix illud potui dicere triste : vale!
 Cùm Sol crescentes decedens duplicat umbras ,
 Demere purpureis cùm juga vellet equis :
 Gressibus ex sylva lentis discedimus omnes ;
 Ascendo lassum totus inermis equum ;
 Quem miles ducit, nec permittuntur habenæ ,
 In *Gless* directum tendere mandat iter.
 Cùm prope jam ventum est, secedas; *Partisan* inquit:
 Interea te cum milite sylva tegat:
 Donec ego Regis mandata peregero nostri;
 Incola *Glessensis* plurima damna feret.
 Protinus abscedit magnâ stipante catervâ ,
 Et fert suspensos in nova furta gradus.
 Frangit *Glessenses* portas, prædatur, equosque
 Abducit, prædâ divite onustus abit.
 Diffugiunt versi trepido terrore coloni,
 Nec dare terga fugæ dedecus esse putant.
 Obvius *Arnoldus* fit rusticus, alter *Oberrhem*
 Insequitur, capti fune ligantur, ita ;
 Amborum ut validis stringantur brachia nodis ,
 Et miseri possint vix pede carpere iter.
Allons ! Marché, ajunt : tenebroso tempore eundum ;
 A nobis lento sylva terenda pede est.
 Ductor præcedit, cujus vestigia, cinctus
 Milite turmatim parte ab utraque, sequor.
 Post me captivi ducuntur fune ligati,
 Illos custodit cætera turba sequens.
 Nox ubi jam media est, somnumq; silentia præbent,
 Lunáque nocturnos alta regebat equos :
 Non procul albebant flaventibus hordea culmibus ,
 Illuc inceptum continuatur iter.

Intramus raris habitata mapalia tectis,
 Nam paries lento vimine textus erat.
Partisan exclamat: pellat jejunia quivis,
 Fessâque nunc gratis membra fovete cibis.
 Apposita est nobis compressi copia lactis,
 Debuimus dulci lacte levare sitim.
 Rusticus interea sopitos suscitât ignes,
 Et facit, ut claro luceat igne focus.
 Postquam nunc omnes penetranti fessa levârunt
 Membra calore, datum continuamus iter,
 In nemus & piceis & frondibus ilicis atrum;
 Vix illuc radiis solis adire licet.
 Inter equos taciti requievimus arbore tecti,
 Mixtâque cum foliis præbuit herba torum.
 Conticuere, sopor fessos complectitur artus,
 Lumina cum placido victa sopore jacent.
 Sum vigil & tempus noctis vigilatur amaræ,
 Nectener in trepido pectore somnus adest.
 Vix referata dies spargebat lumine sylvam,
 Et dederat Phœbo stella fugata locum:
 Exurgit miles, fugit omnis inertia somni,
 Ad Ducis imperium quilibet arma probat.
 Abstrusum silicis venis hic excutit ignem;
 Quem combusta tenent lintea fila togæ.
 Fumigerum pleno sic evomit ore *Tabacum*,
 Ut fumus lentim sidera celsa petat:
 Alter reliquiis vini solatur adusti
 Curam, alter tostâ corpora carne replet:
 Cum levat hic stomachum latrantē cum sale panis,
 Orâque cum sitiens arida fonte levat.
 Pascuntur, sed equi vulsis radicibus herbæ,
 Nullum gramen erat, rarâque avena loco.

Jamque dies medius tenues contraxerat umbras ,
Inque pari spatio vesper & ortus erat :
Gressibus heu ! rursus furtivis cogimur omnes
Ulteriùs cœptam continuare viam.
Quidquid ubique vides , densa est niger ilice lucus ,
Quo possis viso dicere , numen inest.
Sylva capax ævi , validaque incurva senectâ ,
Exclusæ lucis pallet imago nigrans.
Horrentesque rubos & amantes ardua dumos
Squalere hic duris sentibus arva vides.
Et fruticosa alibi crepitant virgulta susurro ,
Prosequimur nostram per loca dicta viam.
Jamque dies præceps , montes umbrantur opaci ,
Ultima pars lucis , primaque noctis erat.
Conspicimus forsàn fumantia testâ coloni ,
Huc passu lento est instituenda via.
Panditur extemplo foribus domus atra revulsis ,
Nobis defessis hospita testâ patent.
Nos hilari vultu pergratus suscipit hospes ;
Ingerit ardenti grandia ligna foco.
Currit & ad cellam , profert sacra munera Bacchi ,
Nobis præsentans pocula plena meri.
Evacuata replet , repleta dat illa bibentî ,
Gratum potandi continuatur opus :
Largè multiplici constructæ sunt dapæ mensæ ,
Rustica *Kirmisia* festa fuisse putem.
Plebs erat : & virides passim disjecta per herbas
Potat & accumbit cum pare quisque sua.
Sub Jove pars durat , pauci tentoria ponunt ,
Sunt quibus è ramis frondea facta casa est.
Pars sibi pro rigidis calamos statuere columnis ,
Desuper extensas imposuere togas.

Sole tamen vinoque calent, annosque precantur,
 Quot sumunt cyathos, ad numerumque bibunt.
 Illic inveni, qui Nestoris ebibit annos,
 Quæ sit per calices facta Sybilla suos.
 Illic cantabant, quidquid didicere leporum,
 Jactabant faciles ad sua verba manus.
 Ducebant posito duras crateres choreas,
 Saltabat sparsis virgo petulca comis.
 Hi ludunt, hos somnus habet, pars brachia necit,
 Pars jacet & molli gramine membra levat.
 Cum redeunt, titubant & sunt spectacula vulgi,
 Et fortunatos obvia turba vocat.
 Occurrit nobis (visa est mihi digna relatu
 Pompa) senem potum pota trahebat anus.
 Quam cito non periit vix hæc gustata voluptas,
 Cum sonat ingrato Partisan ore : vite.
 Hinc discedendum, cœlo nam luna sereno
 Splendet, nunc omni ex parte videmus iter.
 Per vaga camporum debemus vertere cursum,
 Per juga, per valles multicomumque nemus.
 Vix hæc effatus, solvit quæcunque petebat,
 Hospes, largitur divite dona manu.
 Quærit, an inveniat manifestæ signa rapinæ,
 Cum sint nonnulli, queis piceata manus?
 Finierat : placido sic hospes reddidit ore :
 Sint Superis laudes, singula salva scio.
 Pro te sollicito cœlestia Numina votis,
 Sit superis, opto, mutua cura tibi.
 Cum nox obscurâ texit caligine terras,
 Frigida cum tacitæ tempora noctis eunt;
 Intranda est nobis longo spelunca recessu
 Abdita, vix ipsis invenienda feris.

Valle sub umbrosâ locus hic aspergine multâ
 Humidus ex alto defilientis aquæ.
 Fronde super viridi capimus de nocte quietem,
 Membraque concesso fessa sopore jacent.
 Ast immaturè somnos fera cura molestat;
 Vix apparet enim sol radiante comâ:
 Excutimus dulces somnos, abitinque paramus,
 Debemus reliquam continuare viam.
 Fors sese nostris offert urbs *Reimbach* ocellis,
 Huc iter insequimur, lignea porta patet.
 State viri (vigil exclamat) quive estis in armis?
 Huc pacem fertis? fertis an arma simul?
 Pacificum (replicatur) iter tentamus in urbem,
 Æra parata dabo, si quid habere velim.
 Hûc intrare licet nobis *Pratoris* in ædes,
 Inscriptum posti distichon illud erat:
Hæc domus odit, amat, punit, conservat, bonorat,
Nequitiam, pacem, crimina, jura, probos.
 Accurrit prætor, vinum præsentat adustum,
 Promit & è cellis Bacchica dona suis.
 Non potui dulci vino dispergere curas:
 Filius ad matrem tristia verba dabam:
 Quam legis, à capto *Breüero* litera vênit,
 Vix bene, sed tremulâ littera scripta manu.
 Quascunque aspicias, lacrymæ fecêre lituras,
 Sed tamen hæ lacrymæ pondera vocis habent.
 Vade salutatum subitò perarata parentem
 Littera, sermonis fida ministra mei.
 Quidquid agis, cum me sciêris venisse, relinque
 Mater cur veniam? quidve, require, novi?
 Vivere se dicit, sed sic ut vivere nolit,
 Nec mala tam longâ nostra levata morâ

Et mihi flens dixit, tu, cui licet, aspice matrem ;
 Heu quantò melior fors tua sorte meâ est !
 Tristitiæ causam si quis cognoscere quærit :
 Postulat immuni se pede posse frui:
 Diî facerent utinam, talis status esset in illo ,
 Ut non tristitiæ causa dolenda foret.
 Fert tamen, ut debet, casus patienter amarus,
 More nec indomiti frena recusat equi.
 Nec fore perpetuam sperat sibi Numinis iram ,
 Consciis in culpâ non scelus esse suâ.
 Deinde refert, sit quanta *Dei* clementia, cujus
 Se quoque in exemplis annumerare solet.
 Nam, quod adhuc sanus, quod nō sit glandine tactus
 Denique quod vivat, munus habere *D E I*.
 Nec patriam magis ille suam desiderat, & quæ
 Plurima cum patriâ sentit obesse sibi.
 Quàm vultus oculosque tuos, ô dulcior illo
 Melle, quod in ceris attrita ponit apis ;
 Verba solet, vultumque tuum, gemitusque referre,
 Et te stente suos demaduisse sinus.
 Pro quibus affirmat fore se memorémq; piùmque ,
 Sive diem videat, sive tegatur humo.
 Longior infirmum ne lassem littera corpus ,
 Clausâque consueto sim tibi fine : *vale!*
 Littera scripta fuit : recitari *partisan* illam ,
 Ne qua latère queat fraus nocitura, jubet.
 Nec mora : dente cibos avido post tristia carpo
 Otia, frugales mensa benigna dabat.
 Quin etiam geminis fastidia diluo vinis ,
 Una vitris alben, altera vina rubent.
 Jamque sitim potu gemino, jejunia victu
 Fregimus, in jussum turba redimus iter.

Hospes

Hospes
 Quæ
 Pergrin
 Ante
 Mor Pa
 Quic
 Omnib
 Ast
 O Deu
 Quæ
 Ante d
 Te p
 Una fa
 Quæ
 Sibi G
 Ne si
 Eripe G
 Quos
 Nolun
 Urv
 Salvus
 Ligt
 Vota pe
 Com
 Non it
 Gra
 Miffa p
 Heu
 Ut Pa
 Nos
 Me firm
 Sign

Hospes erat Prætor Reimensis, utrâque recusans
 Quæ dabat ob sumptus Partisan, æra manu.
 Pergimus ex portis taciti, vix ivimus horam
 Ante oculos ? ESU sacra Capella venit.
 Mox Pater accitur, sacris operatur ibidem,
 Quisque precaturas tendit ad astra manus.
 Omnibus oratur, vario discrimine vocum,
 Ast ego mentalem volvo, revolvo precem.
 O Deus ô hominum divûmque suprema potestas,
 Quem pavet incurvo styx tremebunda genu!
 Ante duas ægro gemitu prosternimur aras,
 Te penès & gemitus pondera vocis habet.
 Una salus miseris, turbam miserare precantem,
 Quam rapit è patrio nequior hostis agro.
 Si tibi Germanus niveo stat pectore candor,
 Ne sine, germana pondus abesse preci.
 Eripe Germanos, hostilibus eripe dextris,
 Quos manet immeriti dira procella mali.
 Nolumus, ut stygiis Prædo cadat hostia flammis,
 Utve trifulca libres vindice tela manu.
 Salvus eat, quocunque lubet, modò visere nobis (
 Liquimus inviti) patria tecta licet.
 Vota polo quot amara tuli, suspiria duxi?
 Conglomerare preces igneus ardor erat.
 Non ita Prædator Gallus, sed atrocius orans,
 Grates pro captis, pro spolióque refert.
 Missa peracta fuit, cùm longiùs ire jubemur:
 Heu nimiùm surdos in mea vota polos.
 Ut Pater Edmundus, claustris pro tempore Præses
 Nos videt hinc gressum ferre, valere jubet.
 Me simul ac vidit, sortem miserantis acerbam
 Signa dedit, miserum fronte oculisque sequens

Cernimus hic frutices & opacos arbore lucos,
 Per juga, per valles triste tenemus iter.
 Jamque per abruptos montes, per iniqua viarum,
 quâ nemo innumeris collibus horret, itum :
 Cum procul ancipites oculos subit arcis imago,
Marckensem Comitum, qua veneratur herum.
 Arx ea *Saffenburg*, spoliis famosa, vocatur,
 Non trahit à dulci nomen inane mero.
 Succus enim generosus inest, ac spiritus uvis,
 quas fovet irriguis *Arrius* amnis aquis.
 Arx spectanda situ, rupi supereminet altæ,
 Pluribus ac unâ non adeunda viis.
 Nam, quâ vallis hiat, natura magistra præaltam
 Eduxit molem, scandere nemo potest.
Arrius oppositum Castris latus alluit amnis,
 Cum tumet, huic *Salmo* creber inerrat aquæ.
 Dein reliqui montes arcem quasi mœnia cingunt,
 arx aciem longè, non prope visa, fugit.
 Arx tamen est laceræ compar in imagine *Troja*.
 Sedis equestris enim vix simulacra refert :
Mercurio sedem potius, si vivere raptò
 Fert animus, *Marti* sive dicare velim.
 Scandimus in montem, *Qui vis* vigil in clamabat ?
 Reddita *Françoises* vox peramica fuit.
 Panduntur portæ, capiunt stabula alta caballos,
 Nos ubi Præfecti ducit ad ora vigil.
 Ad loca plena metûs timido procedere passu
 cogimur, it trepidum lassâ per ossa gelu.
 Ingredimur conclave, vigil quod monstrat apertû,
 Cellula Præfecti familiaris erat.
 Quale supercilium, quot atrocis signa furoris !
 Tam gravis in mores haud *Cato Censor* erat.

Vos, ait, imbelles anima, Vos turba rebellis !

Dicite, quis Vobis suavit inausa stupor ?

Rex meus, Europa Domitor, non talia perfert,

Cui, nisi parendo. nemo placere potest.

Credite, qui justè mandata tributa negastis,

Credite, Rex vobis mitia fata negat.

Est locus in Castro picea caligine tectus,

Non nisi frenandis cella statuta reis.

Nomine quæ proprio condicta *Venefica Turris;*

Si magiam vultis scire, docere potest.

Hic sinè custodum strepitu requiescere vobis,

Ni pavidos terrent spectra putata, licet.

Hic dabitur vobis sat aquæ, buccellaque panis,

Hæc parat hanc captis œconomia penum.

Heu mala fors ! mecum tacitus sic ipse loquebar,

Hæcine verborum fulmina, *prima salus ?*

Gratia Gallorum, pietas quo prisca recessit ?

Error hic est : *Gallos byssina verba loqui.*

Sum custoditus tanquam sacra Lipsana : quare,

Dicite, ni vobis gratior hospes eram ?

Heu quoties mecum querulo sic pectore verso,

Hæcine quam dederat *Partisan* antè, fides ?

Nil patière mali, dixit, mensâque fruèris,

Quâ fruor, indignos, vir bone, mitte metus.

Non silicis venas præcordia Gallica ducunt ;

Rumor enim vero plus feritatis habet.

Sic ubi Commendans tonuit, *Buck* nomine, clarus

Sanguine, Kerpenfi non procul arce fatus :

Cum quoque *Lucateno Vandenter* amara minarum

Ad-didit, alternis deproperata choris :

Compositus tandem nocitura silentia rupi,

Et tremulo fudi, quas licet, ore preces.

Parcite

Parcite, si qua meis restat pia gratia dictis,
 Non scelus, at fortis nos facit urna reos.
 Læsimus haud Regem (nec enim ledenda Deorum
 Numina) Principibus subdita turba suis.
 Parcite supplicibus, clementia regnet in armis,
 Nec leo subjectis est fera cruda feris.
 Ira minax tandem in mediis desæviit iris,
 Ut solet in tumido fracta procella freto.
 Lucateno, Budam dicunt, cui præda dabamur,
 Fida dein Captis commodat ora suis.
 Hæ valuere preces: jubeor prandere, sedetur,
 Dat mihi, Præfesto quas bona mensa dapes.
 Mœstus eram, fateor, patriæ memor, oraque buxæ
 Pallidiora gerens; at simulare juvat.
 Prandeo, cumque simul curis data vina levandis,
 Macte bibo, roseus purpurat ora color.
 Sic ubi pransus eram, perfertur Epistola Bonnam,
 Allegrio prædæ nuntia facta novæ.
 Præda putabatur locuples, Castrensis habebat
 Munere Præfestus, quidquid id esse negem.
 Sed tamen hæc tituli fastidia solor, opinans:
 Error erit felix, nomine dignus honor.
 Forte Gubernator verbis mihi comibus instat,
 Moreque Gallorum verba polita facit:
 Meque tuens dixit, variato tædia vultu
 Ne sedeant, medico sunt abolenda mero.
 Vina jubet meliora dari, data pipa tabaci,
 Parsque refrigerii vultus amicus erat.
 Dimidium fortis melioris habere putabam,
 Arida non cassis littora bobus arans.
 Incipio narrare statum (data copia fandi)
 Cum studiis vitæ fila retexo meæ.

Cumque

Cumque
 Ne tim
 Non tibi,
 Si leque
 Mox ego
 Oblequ
 Sal ubi ja
 Mistr e
 Gallica pul
 Mox be
 Frigida ne
 (Multu
 Denuo po
 Vina de
 Nox cubit
 Sunt du
 Metimuis
 Lumina
 Dormio, d
 Aggred
 Egredior,
 An ben
 Pertene, r
 Que sub
 Ergo mihi
 (De me
 Prensio vitæ
 Ore prot
 ballicus int
 Instruit
 Alideo; cu
 Reddo

Cumque Gubernator facili bibit aure querelas ;
 Ne timeas, dixit, non tibi dempta salus.
Non tibi, quod stipulor, Gallus dominabitur unquam ,
 Si sequeris ; tuto res tibi salva loco est.
Mox ego, quo poteram, candore rependere grates,
 Obsequii spondens plaustra trecenta mei.
Sol ubi jam prono defessus in æquora curru
 Misit equos, cœnæ me simul hora vocat.
Gallica puls cœnam levioribus occupat escis,
 Mox *bovis* accedit, mox *ovis* assa caro.
Frigida nec lactuca deest, quæ temperet haustus,
 (Multus huic vino creditur esse calor)
Denuo post cœnam bibitur, fumatur ad ignem ,
 Vina dein plenis dantur adusta vitris.
Mox cubiturus eo, stragulæ cum stramine dantur,
 Sunt duo custodes decurióque mihi.
Me timuisse putes ? recubo componere somno
 Lumina, nec fûgit strata molesta sopor.
Dormio, dum terras rediens irrorat Eous,
 Aggredior duro membra levare toro.
Egredior, Præfectus adest, pro more saluto ;
 An benè dormisti ? comiter ille rogat.
Perbenè, replicui : nec enim pigra somnia tardant,
 Quæ subii longæ tædia longa viæ.
Ergo mihi Præfectus ait : cape, quidquid adusti
 (De meliore nota crede) propino meri.
Prenso vitrum facilis, nec amicis obstrepo iussis,
 Ore probans haustum laudo, probansque bibo.
Rusticus interea geminus, mihi fidus Achates,
 Instruit accensum per nova ligna focum.
Affideo ; cùm fortè rogor, norimne coquinam ?
 Reddo : nihil didici sordida jura coqui ;

Adde

Addo jocans: quisquis doctus cupit esse coquendi
 Arte coquus; Domini debet habere gulam.
Lucateno replicat Vandenter; ut ergo coquendi
 Credita cura mihi, nil variata manet;
 Fata dabunt aliquando Dii meliora, coquúmque!
 Et sua præcinctus munia gnavus obit.
 Ne tamen indignus carpsisse per otia victum
 Dicar, ut immeritus pabula carpit equus;
 Nostra manus carnestepidi despumat aheni,
 Iustâque commiscet crebra pugilla salis.
 Excorient rapas, segmentâque tenvia panis
 Agricolaë scindant; impero iustus ego.
 Imperiis fruor ipse meis, prandere vocatus;
 Non etenim fallis mœror acerbe famem.
 Non stolidus certè stomachus sibi consulit escis,
 Dissimulans proprii flebile vulnus heri.
 Dum solito mensis acroamate: *Vive le Roy*
 Luditur; invita murmur in aure crepat.
 Astululans ululante lupo, *qui vive*, repono;
 Et tua pota fuit, *Quinte Philippe*, salus.
 Nomina succedunt gravium famosa virorum.
 Gallia quos celebrat, nomina crebra Ducum.
 Deinde *Palatinus* resonat per pocula *Princeps*;
Es Baro de Bongardt, Satrapa, noster Herus.
 Pocula tanta bibi, nec erant mihi pocula noxæ,
 Quæque parabatur crapula, nulla fuit.
 Agmina curarum Domini sub jura Lyxi
 Ire vetant, plenis si bibo vina labris.
 Mensa reducta fuit, fumatilis herba subivit,
 Herba mihi tetricos docta levare dies.
 Interea cursor, titan ubi currere cessat,
 Nuntia fert, mœstis nuntia scripta modis.

Immaduisse putem lacrymis, quæ littera venit,
 Littera fortunam quærere missa meam.
 Nam mea fors vulgi malefida per ora volando
 Auxerat, ut niveus crescit eundo globus.
 Sisyphiam credebar Ego quasi volvere molem,
 Aut sitiens medias Tantalus inter aquas.
 Qualis amicorum pietas, quæ gratia capti,
 Rebus in adversis littera testis erat.
 Denique cursorem, cujus mihi facta potestas,
 Ad patriam, remanens ipse, remitto domum.
 Nec mea, quo poteram, tristi mala carmine scripsi,
 Ipse meis nolens ingemuisse malis;
 Et simul afflictos affligere nolo parentes,
 Et mihi sponte datas spernere nolo dapes.
 Cœna dein sequitur, dignum nihil illa notatu,
 Ni vigilum clamor quod geminetur, habet.
 Me tamen haud turbant vigiles, lectumque petentis
 Occupat injussus lumina fessa sopor.
 Cùmque decem tenuère dies hæc otia; quantum
 Absque labore fuit res operosa mihi!
 Cor mihi curarum vario dum fluctuat æstu;
 Ecce tibi, quantum providus ordo poli!
 Ecce tibi, veniunt Sacri duo Lumina Cœtûs
 Seraphici, Cœtûs Præses uterque sui:
 Bethlemius Kopff alter erat, mihi sanguine junctus,
 Alter Blitterstorff Arvvilerensis erat.
 Gratulor ipse mihi, geminum Sotera salutans,
 Par velut Angelicum tecta subisse ratus.
 Buck ubi Commendans, pariter Vandenter amico
 Excipit hos gestu, spes mihi quanta subit?
 Mox ubi Vandenter, studii vir amantior, audit,
 Theûlogia Lector Kopff quia rarus erat:

Est bene, dicebat, doctæ mihi Palladis artes
 Corde sedent, studium me renovare juvat.
 Congrediamur, ait, pugiles non marte, sed arte.
 Hæc sinè fundendo sanguine crisis erit.
 Lovanii quondam Primum schola docta salutans,
 Si mihi quid reliquum fecit in arte, probem.
 Non negat innocuum Lector subiisse duellum,
 Ferbuit horarum crisis amica trium.
 Scibile quidquid erat, studiis eventilat æquis
 Æmula vis; partem laudis utrique ferunt.
 Lis mihi dulcis erat: tandem miserebar, in armis
 Militis ingenium delituisse novum.
 Quidquid id est, numeros generosi militis implet,
 Et documenta dedit crebra, quid arte queat.
 Monhemii Præfekte recens abducte, quid artis
 Noverit, ulterior dicere Rhene potes.
 Sicca supinandis indulta nec otia vitris;
 Bacchus at immemores non finit esse mei.
 Qui mea libertas curanda, quid obstat, amicè
 Discutitur; nullus scitur in arce modus.
 Ergo Gubernator Bonnam jubet illa referri,
 Solubi mane novos sub juga mittet equos.
 Inte ea vacuo fabricabar in aëre, quidquid
 Fingere spes audax, sed malefausta, potest.
 Lumine cùm terras rediens aurora salutat,
 Sacra legunt gemini, pignora grata, Patres.
 Miles adest iussus, sacrâsque precatur ad aras;
 Jentatur, poterat me satiare dolor.
 Ergone, pensabam, geminis divellar amicis?
 Quos dedit alba dies, fors neget atra mihi?
 Scilicet hic restat misero dolor, re quibuscum
 Spes micuit, solos hinc rediisse Patres!

Infanda
 Care
 Quid fac
 Fere
 Famili
 Nil po
 Hoc mi
 Et m
 Quâ via
 Qual
 Hic mihi
 Esse n
 At repote
 Tale
 Sic tamen
 Obvia
 Quisq
 Valla,
 Hæc mihi
 Quinq
 Ergo gemi
 Cum so
 Sunt mihi
 His ego
 Ita deinde
 Præda cu
 In duo capt
 Et comite
 Quam tol im
 Nec stetit
 Pugnata verb
 Dum miser

Infandum abscedendo jubes renovare dolorem

Care Nepos ? lacrymæ dicere plura vetant.

Quid faciam ? culpæ malum jam cesso ferendum ;

Fert levius, quisquis fert tolerando, malum.

Familiaris adhæc Gallus mihi dixit in aurem ;

Nil poteris nostrâ de feritate queri.

Hinc mihi nata fuit miseris fiducia rebus,

Et mihi liberior campus in arce patet,

Quâ via facta, vigil quòquod comitatur euntem,

Qualis hero famulus, jungitur ille mihi.

Hic mihi quòd fiat conductus, honoris id, ajunt,

Esse novi; quanquam suspicionis erat.

At reputo, quantò satiùs foret ire solutum ?

Tale satellitium non honor est, sed onus.

Sic tamen, ut cœpi, pergo speculator in arce,

Obvia sunt oculis plurima facta meis :

Qui situs est arcis, munitio, rupea moles,

Valla, labor, rivus prætereuntis aquæ.

Hæc mihi libertas speciosa, nec aurea, favit

Quinque per hebdomadas : seria mitto procul.

Ex geminis (quidni faciam ?) minus eligo damnis,

Cum sociis comedo. cum sociisque bibo.

Sunt mihi Ductores, primaria gloria Castri,

His ego, ceu fratres; fœdera Bacchus alit.

Buda deinde redit, talem cui debeo vitam,

Præda cui *Godenavv Nobilis* acta fuit ;

Et duo captivi, novit *Nova Villa colonum*

Et *comitem*, testum quos ibi pavit idem.

Quam tulimus, retulère parem trias illa salutem,

Nec stetit in vacuis vox truculenta minis.

Fulgura verborum sequitur grave fulmen, in atræ

Dum miseris turris concava, sporta vehit.

Terruit atra specus, lacrymisque precantur obortis,
 Parcite : sed madida nil valuere preces.
 Sors miseranda meos quantum tremefecerit artus,
 Conjice, cui similis fors subeunda fuit.
 Jamque dies paucos tenuere cubilia turris
 Nigra ; *Recollecti cum rediere Patres.*
 Pra reliquis crebro veniunt me visere captum
*Ex Adenavv Præco Vicariis*que pii.
 Patribus, inclusos turri miseratus, abutor,
 Ferre patrocinium terque quaterque rogans ;
 Expertusque mali, miseris succurrere disco,
 Ipse miser, quamvis inferiore gradu.
 Annuitur precibus, turri relevantur opaca,
 Luridus hanc turrim squalor & horror habet.
 Tertius è captis, spurium quem fama notavit,
 Præsidium, fugiens turris, ab arte petit ;
 Sum juvenis, dixit, validi sum floridus ævi,
 Arma deinde sequar, rustica vita vale.
 Tiro fit, & totam per inobservatus it arcem,
 Nostenet obductis triste cubile feris.
 Solus, ut induerem monachum, mihi deesse cucullus
 Hic poterat, passer ceu caveatus eram.
 Hic didici, natale solum dulcedine quanta
 Metrahat, Hyblæum melque favumque super,
 Hæc fortuna tamen poterat toleranda videri,
 Ut malè contentò mitius ore querar.
 Excipit hanc casus (sanè nova causa dolendi)
 Barbarus & verè ferreus ille fuit.
 Quem cecini, spurius tacito pede fugerat arce
 Callidus, ètque dies Solis amica fugæ.
 Vix fuga nota fuit ; Vandenter atrocitatis arsit,
 Crevit abinducta suspitione furor.

Vos, ait, authores profugo sualistic abire,
 Consilii pœnas turba proterva dabis.
 Huc agè miles, ait pandenda *Venefica turris*,
 Crimine lurconum digna magistra trium:
 Expediunt funem, miseri tres fune ligati
 Mittimur in turrim collacrymando nigram.
 Flendo, precando iuvat rabiem placare furentis,
 Supplicibus parcat non tamen iste leo.
 Quin trepidis insultat: itan? vilescit iniquis
 Rex meus, heus tali crimina digna specu!
 Ite, perite, meos ausi temerare penates,
 Vix obolis digni, me licitante, tribus.
 Post ea pensilium fastidia longa viarum,
 Plaustráque sannarum, figo deinde pedem.
 Non nisi cinmerium noctis chaos horret opacæ,
 Officio desunt lumina aperta suo.
Aurea libertas, tacito sic pectore mecum
 Cogito, tu quantum prosperitatis habes?
 Liber homo quantò melior, quàm vincus, in atro
 Carcere (nil aliud) cerno, subinde gemens.
 Nox erat, ast vigiles faciunt insomnia curæ,
 Sollicitudinibus mille fatigo caput.
 Palpo locum cubiturus humi; neque culcitra culmo
 Nupta, quod optabam, nec datur ulla quies.
 Luna sit an phœbus, noctisve vel hora diei,
 Nescio lucis inops, tempora stare ratus.
 Quid faciam? reputo, tumidis freta rauca procellis
 Belligerant, Zephyrò flante subinde silent.
 Languida spes affert miseris solatia rebus,
 In regula stat adhuc inferiore salus.
 Somnus ab ore fugit, quamvis loca fœta tenebris,
 Cassa soporiferum grana papaver habet.

Sed tamen affurgens animo, me celsior ipso,
 Increpo me; quare te dolor angit iners?
 Orphana non flebit soboles tua fata, nec uxor;
 Quod gemis, in fati crede fuisse, malum.
 Mox ego, quos turris thalamo mihi junxit eodem,
 Excito, miscendos ordior ipse sales.
 Et licet alter ait, defessa sopore gravari
 Lumina, percurrens ungue fricante caput:
 Alter acerba suæ repetit discrimina fortis,
 Indocilis tristi fingere mente jocum:
 Cogo vel invitos mecum vigilare sodales,
 Ridiculis aptans verba coacta modis.
 Excutiunt somnum, turris fit iniqua theatrum:
 Inque vicem luctus fabula laxa fluit.
 Sic ubi fando diu fuerat vis lusa doloris,
 Obruit injussus lumina fessa sopor.
 Jam bene dormitum nobis: clamore remugit
 Turris: adeste viri, prandia prima fero.
 Mittitur in turrim candela, dapésque sequuntur,
 Puls tenuis, scissus panis, ovina caro.
 Quin etiam rubri nobis datur amphora vini,
 Et simul adjunctus potus adustus erat.
 Fistula terna simul, factura coronida mensæ,
 Additur, & gratum, quo repleatur, onus.
 Ac licet impatiens totis dolor ossibus hæret,
 Dissimulat stomachus, nam caret aure, malum.
 Sic editur, bibitur, Cynicas hic cogito mensas,
 Quisque sibi sedes, mensæque quisque sibi.
 Quæ trahimus geminata bolos suspiria vincunt,
 Et cibus in choleram creditur isse nigram.
 Siccine mitescit feritas, Vandenter, amicis
 Ut dapibus jubeas me sociosque frui?

Solis inaccessam radiis tua gratia turrim
 Ingreditur? miror, laudo subinde virum.
 Scilicet humanum pectus vel in hoste probandum:
 Mitior est primis fors, licet atra, minis.
 Non miseranda diu latuit, licet ipse latebam,
 Sors mea, vicinis fabula facta locis.
 Ut mediastinus pœnas dare scurra ferebar,
 Et mala, quàm paterer, deteriora pati.
 Fama per ora volans populi fit publicus error,
 Nectamen invideo, gratus hic error erat.
Schveinbemia Prelata Domus à sanguine claro
Edita, Parthenii luxque decusque Chori;
 Et Domini Germana mei Soror audiit, inter
 Tot mala nemo piam quòd mihi præstet opem:
 Indoluit miserata vices, clementia quacum
 A teneris crevit, nobile munus Heræ.
 Non patiar crudele malum, generosiùs infit,
 Imperat auxilium ferre tenellus amor.
Scriba fidelis ades, Domina cape verba jubentis,
In Saffenburgum protinus ire jubet.
 Ne renuas illuc Domina perferre salutem,
 Una salus poterit pluribus esse salus.
 Sunt ibi, quos tenebris famosior abdidit atris
 Immeritos carcer; nil muliebri peto.
 Dic, agè, libertas miseris si longius absit,
 Innocuis sedes detur honesta reis.
Emmerich ille fuit cognomine Scriba, datamque
 Non obiit spartam segniter ille suam.
 Lucateno Scribam cernens ait: advena salve:
 Comiter affatus Scriba, reponit, ave:
 Impatiensque moræ, commissa fideliter explet,
 Unde sit, exponit, quidque requirat, ait.

Colloquium felix ! fit homo, leo creditus antè,
 Carcere laxari me sociosque jubens.
 Latius affulget sudum post nubila Cælum,
 Qui calor obriguit primus, in ossa redit.
 Mittitur in turrim funis, nova scala salutis,
 Credite, Captivis credita scala Jacob.
 Orpheus Euridicen stygiis sic duxit ab antris:
 Et socii formam miror, & ille meam.
 Excutio vestem, tetrus erat obsita squamis,
 Et malè concretas pectine cribro comas.
 Ora lavo, mœstum retinent tamen ora colorem,
 Talis ab aspectu Gorgonis esse solet.
 Lucateno dejecta tuens interprete vultu
 Pectora, libertas est propè dulcis, ait.
 Non nisi carcer erit vobis ager arcis amœnus,
 In medio nullus carcere carcer erit.
 Liberius cælum dabitur; Germana sed esto
 Inviolata fides, quærere nolle fugam.
 Spondeo, juro fidem (quid enim jurare recusẽm ?)
 Dimidiata mihi sic fuit empta salus.
 Interea mirata *Patrem Kopff Dussela* vidit
 Sæpe *Palatinos* sollicitare *Lares*,
 Et *Baro de Bongardt, Dominus meus*, acriter instat
 Scribere *Trajectum*, quò mihi curet opem.
 Certat uterque mihi succurrere: qualis amantùm
 Gratia ! sic audax blandior ipse mihi.
 Quin mea discurrit *Matérque Patérque*, quietos
 A speritas fortis non finit esse meæ.
 Tanta patrocinii valuerunt pondera tantum,
 Ut mihi libertas his sit emenda viis.
 Bello *Trajecti captus Capitaneus* erga
 Me permutetur, fiat ut absque lytro:

Quive vices *Præfete* geris *Schleidane*, retentus
 In *Juliacensi* qui miser *Arce* sedes.
 Non tamen arrisit, quamvis data legibus æquis
 Optio; plus Gallo diva moneta valet.
 Est mihi, dicebat, ratio palpabilis aurum;
 Hoc sinè quid frustra perdere verba juvat?
 Absumus à portu, pandant nisi munera portum;
 Si sapias, nummis velificare datis.
Captivum Germanus amat sic glubere *Gallum*,
 Nota favet Gallo regula: *redde vices*.
 Fabula sim vulgi, fuero si mitior æquo:
 Est scelus ulturis hostibus esse pium.
 Verba loqui prædura jubet spes æris avara;
 Sacra fames auri relligione caret.
 Est Dea, lunato servit cui poplite Gallus,
 Splendicat auratis ambitiosa comis.
 Propitium spectata solet jus dicere captis,
 Imperium captis triste negata facit.
 Scilicet expertus, rutila sit gratia Divæ
 Quanta, loquor, nostris sola medela malis.
 Jamq; redux *La Croix Chiliarcha* fit agmine longo,
 Vox hominum noctu pigra canumque silet.
 Diruta te memorant, *Herostrate*, *Fana Dianæ*,
 A cupidâ famæ *Fana* cremata manu.
 Plus *La Croix* nostro memorabile gessit in orbe;
 Facta gemat *Rhenus*; *Mosa*, *Mosella* stupent.
Julia, te quoties in aperta pericula duxit?
 Dic, quot aratores is tibi clepsit equos?
 Quanta virum gemuit juvenumque corona sub illo,
 Non aliter, duro quàm solvenda lytro?
 Hem *La Croix*, imple numeros qui nominis, audi,
 Auguriumque cave: *CruX* habet ipsa *Crucem*.

Lanipedes quamvis Divi, mola lenta Deorum;
 Jam molitur meritis digna farina tuis.
 Glandine *Buda* jacet medium per corpus adactò,
Lucateno prædis natus, imago tui.
 Huic moluère Dii; patriæ nam proditor hosti
 Serviit invito Cæsare, jure, fide.
 Ante dies paucos tumulandum *Julia* vidit;
 Mitia vix unquam fata rebellis habet.
 Ipse *Patris La Croix* comitatum *Filius* auxit,
 Egregiè docilis jussa paterna sequi;
Titier & Jardin, Mollin, Bornville, Lionque,
 Ejusdèmq; rapax surfuris omne genus.
 Hos ego *pradarum Corypheos* ordine primo
 Cùm tueor; vultum, nomen, equòsque noto.
 Instar adorantis, curvam precor ipse salutem,
 Gratulor, incolumes huc rediisse Duces!
 Ingeniose timor docuisti talia fari;
 Vulgus amicitias utilitate probat.
 Docta lucraturis oculos sic fletibus aptat
 Præfica, Democritus mollibus ora jocis.
 Hæcego Germanus: novi meliora, probòque.
 Pro ratione statùs, deteriora sequor.
 Mox *La Croix*, famulata cui manus omnis in armis,
Huc ades, alloquio Teuto beande meo?
 Méque sedere jubens, verbis ita comibus infit:
 Captus es? & quali captus, amice, modo?
 Quomodo servitum capto? quid, amabò, rependes,
 Si licet ad patrios hinc remeare Lares?
 Hic quid agam? nec Apollo meos imitabere gestus;
 Hic rhodus, hic saltus! verso, reverso caput.
 Eloquor at tandem: laqueos mihi *Buda* tetendit,
Bethlemico captus sum malefaustus agro!

Libera

Libera tutus eques properare per arva putabam;
 Quo minimè rebar tramite, cassis erat.
 Spe meliùs mecum (simulanda *Venefica Turris*)
 Proloquor, est actum; sed meus esse peto.
 Outinam fortuna mihi sperata faveret,
 Accideret aggestas Pygmalionis opes!
 Gauderem, nec inulta foret, quæ præstita nobis,
 Gratia, vix meritis æquiparanda meis.
 Id studii natura dedit, fortuna negavit;
 Non ego centenis jugera bobus aro:
 Non mihi frumenti granaria mole fatiscunt,
 Influit haud loculis divitis unda Tagi.
 Calibe me quadrâ, paucis alo censibus; uno
 Curta penus calami parta labore venit.
 Non ita fortunas æugent memorando thraſones,
 Quale meum refert extenuare statum.
 Captus inops gaudet, dives prociis ære videri,
 Non malè fortunæ conveniente dolo.
 Non capitur vulpes laqueis annosa dolosis,
 Est aliquid suadæ deficientis, ait.
 Gallica deest ratio, solus mihi Tullius, aurum;
 Si numeras aurum, tunc mihi rhetor eris.
 Verba miser frustra nil proficientia perdo,
Deux cens pro lytro pendere iussus *Ecus*.
 Dura moneta fuit pendenda, nec obstrepro duro,
 Ut generet mollem dura moneta virum.
 Quid facerem? nullius erat mihi copia nummi,
 At mihi de regno paupere faccus erat.
 Elicies forsan liquidos è pumice fontes;
 Elicies sacco nulla talenta meo.
 Unde dabuntur *ecus deux cens*? proclivis egestas
 Consilio, promptam mox meditatur opem.

Sedibus avulsum patriis hære sub ictu
 Ambiguæ fortis, non probo, tolle pedem.
 Mitte moras, præsens occasio servit; iniquum est,
 Antè capillatam nolle tenere deam?
 Est *Hera. Schveinhemia summè Venerabilis Ædi,*
Abbatia gestans Religiosa Pedum:
 Sollicita fidenter opem, feret *illa* rogatam;
 Jam tibi submicuit gratia suavis *Hera.*
 Non equidem surdo cecinisti tristis egestas;
 Callida quod filum das Ariadna, sequor.
Schveinhemium nostro lugubris epistola questu
 Fœta datur, perfert quam cirò cursor equus.
 Quam legis, à minimo peraratur epistola servo,
 Esto styli crimen deficientis habet.
 Intenebris sedeo, sidus mihi fulget amicum,
 Eripiar tantis Sisyphus ære malis.
 Da veniam *Pralata* mihi, temerarius ausim
 Immeritam quòd opem sollicitare tuam.
 Dat veniam Nereüs, tabulæ si naufragus hæret
 Navita, sic veniam *Sacra Virago* dabis;
 Si rapio tabulam, fiducia præstat eandem,
 Remigiis tento vel superare tuis.
 Ter rogo pro Capto (promitto refundere liber)
 Ne fugias pactum persoluisse lytrum.
Munificam mitèmque canam, dum spiritus artus
 Hos reget; in tumulum pectora grata feram.
 Plura quidem scripsi, laconismo scripta retexo;
 Conscia tristitiæ littera scripta meæ.
 Jamque meæ *Pralata* preci cum præbuit aurem,
 Et mihi speratæ pignora misit opis:
 Perplacet hic Domino *La Croix* ruber æris acervus,
 Inque sinum gaudens, tollit utrâque manu.

Mox

Moxubi, tu solus sanctus, Dominusque cachinnans

Dixerat: heu expers religione jocus!

Inferuit oculis, spolio locuplete repletis,

Et mihi conductum scripsit, abire jubens;

Méque manu prendens, Superi tueantur euntem,

Dixit, ut in laqueos non recidivus eas.

Sed remanere parum placeat, tibi prandia restant,

Prandia, speratum sæpe, datura vale.

Symbola pensa fuit, carus malè suppuudet emptor;

Spernit inaudaces mensa thorúsque viros.

Pareo, mensa datur, salibus mihi prorogo tempus,

Ebria Germano pocula more bibens,

Ne querar, exceptus fuerim quòd ab hospite parco,

Undique vitrorum sum scopus unus ego;

Desipit in medio blandum mihi gutture vinum,

Ut referam invisa sobrius arce pedem.

Prandia clauduntur, rursus pede stante bibendum,

Incaluit multo frons rubicunda mero.

Ergo valere jubens socios, quos fecerat usus,

Schvveinhemio missum scando libenter equum.

Cum Ducibus miles repetitum clamitat *Adieu!*

Est bene, per portas impiger arva peto;

Scribáque Pralata mecum, *Præsésque Sacelli*,

Hic afiná Christi more, sed alter equo.

Schvveinhemium properamus, equi latus ocrea pungit,

Flectitur in gyrum, conduplicátque vias.

Scilicet hoc suadet famosa parœmia vulgi:

A Domino poto potus habetur equus.

Quin pecus arcadium bardas simul arrigit aures,

Exiliénsque putri getticulatur agro.

Sic petulanter itum; Nicolai vespere sero

Ad Sacra *Schvveinhemii* Tecta redire datum.

Gratulor ipse mihi, qualis mare mensus iniquum,
 Tuxior in portu victa pericla tuens.
 Non poteram meliore frui, sic conscia testor
 Sidera, *Schvvesnhemius* quàm mihi portus erat.
 Nectamen in portu requies sperata; sed ecce
 Dicitur arrestum solibus octo mihi:
 Suavius arrestum! nec enim vis hostica mandat,
 Sed nova, quæ patior, vincula mandat amor.
 Namque melancholiam *Pralata*, meosque timores
 Viderat, è vultûs lecta colore mei:
 Blandiùs affatur: narrat de bobus arator,
 Navita de ventis; dic tua damna redux.
Parthenio presente Choro, mala passus adumbro,
 Sic tamen, ut summus vix retegatur apex.
 Fas necerat longam seriem texisse malorum,
 Ne mala *Nobilitum* pejùs in aure crepent;
 Dúmque meo narrando datur medicina dolori,
 Sæviate in teneris mentibus iste dolor.
 Suavius exilium patior sub *Virgine Tecto*,
 In patriis verè sedibus esse ratus.
 Quid potiùs laudem *Pralata*? modestia laudes
 Cùm fugit, in laudes parciore ibo tuas.
 Nobilitas virtute genus, quod ducis avitum,
 Nobilior titulis grandibus Ipsa tuis.
 Fama *Perillustri Bongardica* claret ubique:
 Stemmatis in lumen quanta Lucerna venis?
 Ingenio polles, superat prudentia Sexum,
 In publico quantum munere fortis Atlas!
 Cetera quid memorem? clementia sufficit, alta
 Æmula Diis, signum nobilitatis habens.
 Nullus inops queritur (nec ego) retulisse repulsam;
 Mollius est pectus sindone, credo, tuum!

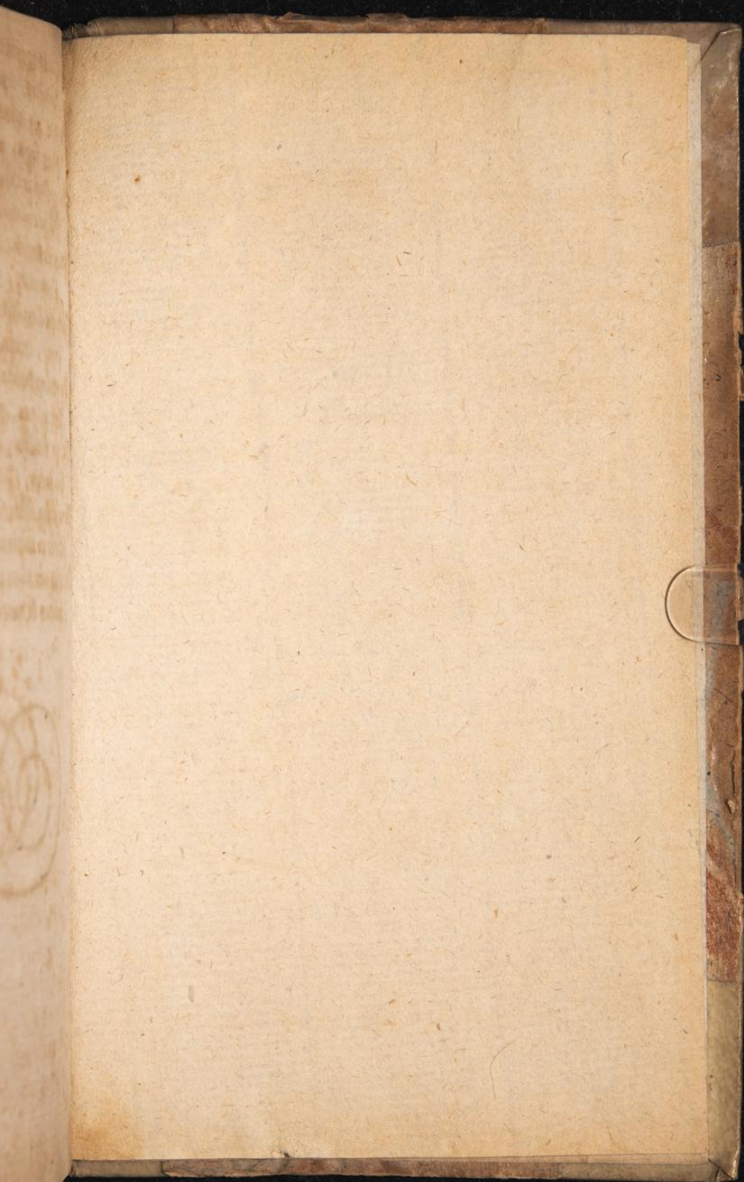
Nec

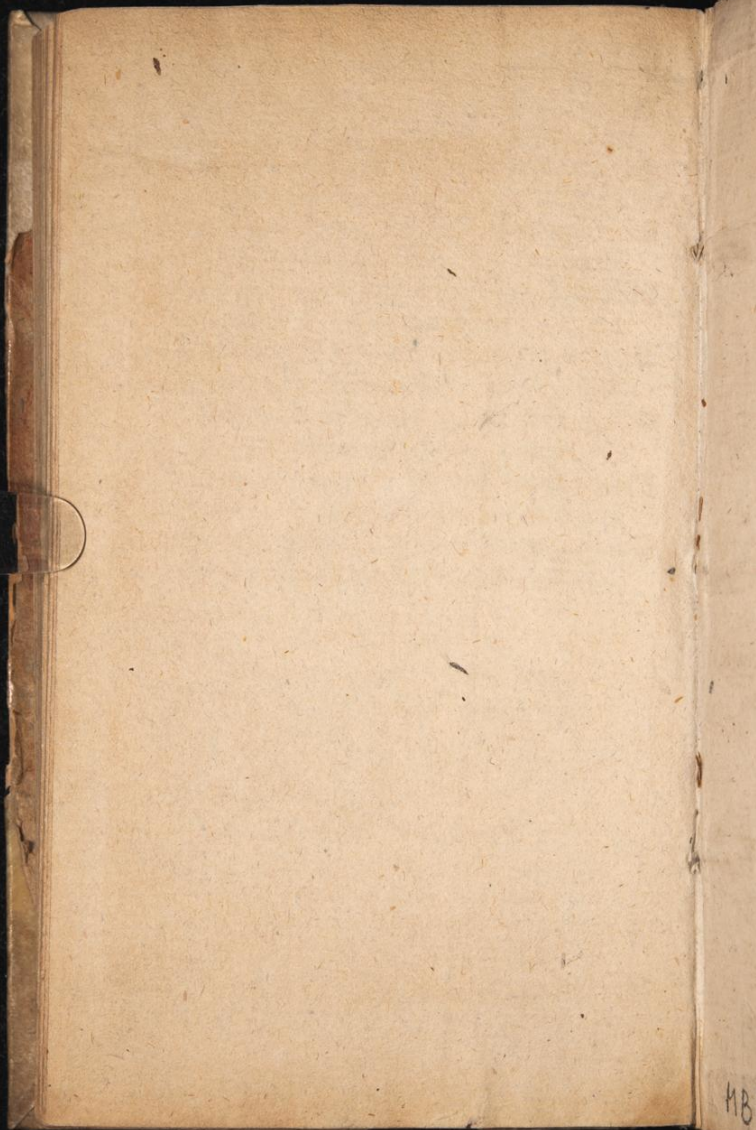
Nec peregrina cano : mensâ fruor octo diebus
 Advena , quâ poteram non meliore frui.
 Plus erat ; alloquio *Pralata* beare clientem
 Non fugis , in servum facta *Ministra* tuum.
 Sic premitur luctus , luctûsque pedissequa febris ,
 Pallida sic rediit primus in ora color.
 Interea *Matrem* , *Patrem* , *Dominûmque Toparcham*
 Commoneo , vincûs quòd modò liber eam.
 Jámque dies octava mihi , magis aurea festo ,
 Iverat ; arresto jam satis , ajo , datum :
 Da veniam *Pralata* ; domum repetisse paternam
 Fert animus , grates mille reservo memor.
 Sic ego dimissus , *duodenâ luce Decembris*
 Fio redux , *Ubiis* advena notus agris.
 Dum redeo , festum duplex erat : anxia *Nati*
 Mater in amplexus flénsque jocánsque ruit.
 Claudite jam rivos pueri , sat prata biberunt ;
 Tristibus & novit ponere *Naso* modum.

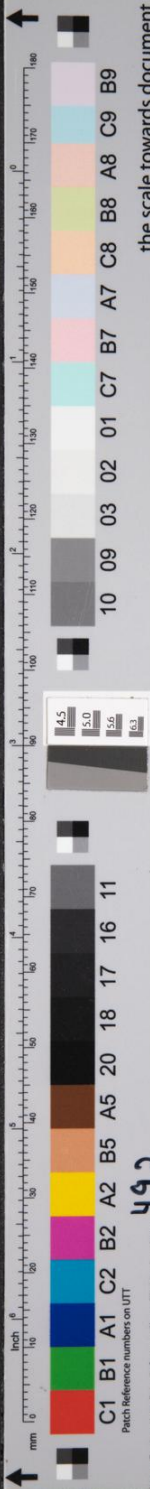
Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

118

the scale towards document

492

Image Engineering Scan Reference Chart TE263 Serial No.

o diebus
ore frui,
ientem
tra tuum.
equa febris,
lor.
e Toparcham
ò liber eam.
ea festo,
atum :
e paternam
o memor.
bris
gris.
a Nati
sque ruit.
berunt ;
nodum.

Quis 4

Sentenz Folgen

S. 1 - 34

S. 49 - 112

S. 129 - 144

S. 113 - 128

S. 53 - 48

S. 145 - 151

S. 1 - 31

368

MBL 000368

K. A. Stauff & Co. Köln
Antiquariat
Buch- u. Kunsthandlung
Grosse Budengasse 14

